

співробітників правоохоронних органів – запобігти даному виду насильства серед людей, яким вони служать. Людина, яка намагається скоїти самогубство, особливо вогнепальною або іншою летальною зброєю, може спровокувати виклик служби 911. Перший обов'язок офіцерів в цьому випадку – переконатися, що сама людина і офіцери не знаходяться у небезпеці для того, щоб запобігти «самогубству за допомогою поліції». Всі офіцери мають спецпідготовку з деескалації таких ситуацій. Департаменти поліції також мають офіцерів, навчених вести переговори. Є велика вірогідність скоєння суїциду під час арешту, так як правопорушники мають вищий фактор ризику скоєння суїциду (наприклад, зловживання алкоголем та наркотиками, розлади поведінки). Особи з високим фактором ризику скоєння самогубства мають бути постійно під наглядом. Об'єкти, якими вони можуть завдати собі шкоди, мають бути вилучені. У випадку смерті в наслідок скоєння суїциду, поліцейський повинен виявити терплячість та делікатність при спілкуванні з родичами та друзями загиблого. Поліцейський залишається з ними до тих пір, доки їх емоційний стан не стабілізується, щоб уникнути негативних наслідків.

Науковий керівник О. В. Шкурат

УДК 343.9:343.226

ВЛАДИСЛАВ РОМАНОВИЧ ШКАРУПА

Харківський Національний університет внутрішніх справ

ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО – ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ПРОТИДІЯ (ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД)

Проблема домашнього насильства у суспільстві є загальносвітовою і різні держави протягом тривалого часу відпрацьовують шляхи її подолання.

У США жінка страждає від фізичного насилля кожні 18 хвилин. За статистикою 62 % убивств жінок було вчинено їхніми чоловіками. У Перу 70 % усіх зареєстрованих злочинів становить фізичне насильство в сім'ї. Значного поширення набуло сексуальне насильство – у Канаді, Новій Зеландії, США та Великобританії кожна шоста жінка була зґвалтована.

Зарубіжні вчені пов'язують причину насильства у сім'ї з насильством щодо самих батьків у дитинстві (50 % сімей в яких і батько і мати піддавались насильству у сім'ї, самі чинять насильство відносно своїх дітей). Загалом, під насильством розуміють суспільні відносини, у ході яких одні індивіди (групи людей) за допомогою зовнішнього

примусу, що представляє загрозу життю, підкоряють собі інших, їх можливості, продуктивні сили, власність, волю.

У загальному вигляді насильством є навмисне застосування фізичної сили або влади, що реалізоване у вигляді погрози, спрямоване проти себе, проти іншої особи, групи осіб або громади, результатом якого є (або є високий ступінь імовірності цього) тілесні ушкодження, смерть, психологічна травма, відхилення у розвитку або різного роду несприятливі наслідки.

За останні кілька років було зроблено серйозні кроки щодо протидії насильству. Зокрема: вдосконалення національного законодавства, прийняття національних програм і стратегій, проведення масштабних досліджень ситуації щодо насильства, розроблено і впроваджено в закладах освіти різні моделі профілактики насильства і реагування на його випадки, методичні посібники, інформаційні матеріали, навчання педагогічних працівників.

Науковий керівник Г. С. Бабак

УДК 343.9:343.226

ОЛЬГА СЕРГІЙВНА ШМУЛІЙ

Харківський національний університет внутрішніх справ

БОРІТЬБА З НАСИЛЬСТВОМ ПРОТИ МІГРАНТІВ

Основним прикладом державних заходів, що посилюють насильство над мігрантами, є політика та практика затримання мігрантів на основі їх нелегального в'їзду чи перебування в країні.

У Боснії та Герцеговині Європейський суд з прав людини визнав порушення статті 3 через відсутність захисту фізичного благополуччя затриманих. Оцінюючи негаразди, які зазнали заявники, суд врахував не лише фактичне фізичне насильство, яке вони зазнали, але й страждання, спричинені постійною психічною тривогою, спричиненою загрозою та очікуванням такого насильства.

Закон Аргентини про національну імміграцію передбачає, що мігрантів (незалежно від віку) не слід затримувати як це зазвичай відбувається під час процедур депортації. У виняткових випадках суд може дозволити тримання під вартою як крайній захід.

Венесуельський закон про міграцію також забороняє затримувати мігрантів. Він пропонує декілька альтернатив з метою забезпечення виконання заходів щодо депортації чи вивезення. Компетентний орган може накладати на іноземця, який підлягає депортації, такі запобіжні заходи: періодична звітність перед компетентним органом; заборона виїжджати з